

TÎRGU JIU

Ott voltunk mind, az egész ország
 — asztalnál ültünk, utolsó vacsorán —
 álmunkban a kaput néztük,
 s álmaink végtelenné nőttek,
 mint szilárd, mesteri emlékoszlop,
 mely fején tartja
 a felhőket
 és a postagalambokat.

És amikor kijöttünk rajta,
 a keskeny kapu
 diadalívvé magasztosult.

MIHAI BENIUC

HOMÁLYBÓL

Egyszer majd, évek múltán, elhagynak
 az örömek, fájdalmak,
 lenni-akarásom, az álom és álmaim.
 Elhullatok mindent, mint kígyó régi bőrét,
 és a nagy hallgatás fű-rengetegében rejtőzöm el.
 Halott szatír árnyképeként,
 kezemben tört pohárral,
 sötét homályból fogom figyelni az életet
 vidám leányaival és dolgos fiaival.

Dalaim, mint zúgó kagylók,
 sárgán, pirosan, kéken, fehéren,
 nélkülem sodródnak a tengerpartra,
 s felnyúló spirálként magasságok felé igyekeznek.
 Egyesekbe talán
 puha testű rákok rejtőznek
 és — mert félnek a tengeri csillagoktól —
 ki-kinyújtják éles ollóikat.
 Másokat viszont
 a homokon ugráncdozó gyermekek
 csillogón a nap felé emelnek.
 Egyre pedig, lehet,
 serdülő lány hajtja rá a fülét,
 hogy hallgassa az öröklét zúgását,
 míg a Kommün morajlása
 partról partra,
 kontinensek fölött hullámozva
 éneklő új, győzelmes dalait.
 S ó, én akkor nem leszek ott.
 Szemem mély gödreiből
 fekete könnyek hullnak.
 De piros, sárga, kék kagylóim
 csillogóbbnak tűnnek a napfényben,
 és egy lány — bővölt fülét kagylómra hajtva —
 a jövőt hallja dalaimban.

ÁDÁM ZSIGMOND fordításai

HOLNAPI HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

A fejsze nem hasítja ketté a patakat
A kés nem aprítja föl a fényt
A malom nem őrli meg az éjszakát
A fegyver nem tizedeli az esőcseppeket
A tank nem tapossa el a csecsemők koporsóját
A bilincs nem rozsdásodik a holtak lábán
A búskomorság nem vigyorg az újszülött arcokon
A nyomor nem emel saját emlékére aranszobrokat
A rokkantak nem szerveznek békemenetelést az utcasarkokon
A máglyára ítélt könyvek nem kérnek szót az ENSZ-gyűléseken
A sokaság nem éljenzi a diktatúra kiválasztottjait
A kérdőjel nem formátlanodik bikacsökké bizonyos párbeszédekben
A költő nem néz hátra ha saját gondolataival társalog a téren
A virágot nem kombájnjal szedik s kötik csokorba a temetőknek

BORDY MARGIT

VISSZAÜZENT

Ma felhívott telefonon
a legegyszerűbb világ
végigutazott ereimen
a végállomásig
kinyílt az óriás kapu
szívemből
s a tavasz
kikacagott tenyeremen át
s visszaüzent
egy másik világnak
a kék ablakokon
ébreten vagyok
és várlak

Simon Sándor rajza